

potest ut Dominus aliquid donare, potest & permittere; sed Deus potest hominibus donare bonas voluntates: ergo & promittere. Nunc sic; ergo & potest eas prædefinire, quia promissio ritè facta uti est divina, affert secum propositum efficax circa rem promissam; sed hoc propositum est prædefinitio efficax: ergo si Deus potest promittere, potest prædefinire. Uterius: promissio non solum est connexa cum dono, seu actu promisso, sed etiam eum præcedens ordine causalitatis, quia tendit practicè ad executionem rei promissæ, & ad eam rem conferendam præbet Deo moti-um inducens, & obligans; sed hoc non obstante, bene cohæret cum libertate actus promissi: ergo similiter prædefinitio,

SECTIO II.

Aliæ duæ conclusiones statuuntur.

Secunda conclusio cum omnibus nostris Doctoribus, præter Patrem Ramirez, de prædestinatione, disputatione 12. capit. 5. num. 134. citantem pro se Patrem Arrubal, & quem unus, vel alter Recentior sequitur: prædefinitio executiva consensus liberi, licet prærequisita non sit, tollit libertatem: unde est implicatoria. Probatur conclusio: talis prædefinitio executiva est inimpedibilis à voluntate, & etiam connexa: ergo tollit libertatem. Probatur antecedens: talis prædefinitio solum posset esse impedibilis à voluntate, si esset regulata scientia media, vel ab ea aliquo alio modo penderet; sed non potest regulari scientia media,

vel

vel ab ea aliquo alio modo pendere: ergo est inimpedibilis. Probatur minor: talis prædefinitio pugnat essentialiter cum suppositione scientiæ mediæ: ergo non potest regulari scientia mediæ, &c.

Probatur antecedens: talis prædefinitio pugnat essentialiter cum eo, quod ipsa essentialiter supponat decretum in differens applicativum omnipotentis inclusum in hypothese scientiæ mediæ; sed hoc est pugnare essentialiter cum suppositione scientiæ mediæ: ergo pugnat. Probatur major: talis prædefinitio essentialiter pugnat cum eo, quod sit essentialiter superflua; atqui si essentialiter supponat decretum indifferens applicativum omnipotentis, essentialiter erit superflua, quia erit decretum executivum, supponens essentialiter, vel saltem alio modo requirens aliud decretum executivum ejusdem rei: ergo talis prædefinitio, &c. Probatur minor: juxta omnes Philosophos, actio essentialiter supponens aliam actionem productivam ejusdem termini est essentialiter superflua: ergo pariter decretum executivum essentialiter supponens aliud.

Probatur consequentia: sicut actio est actualitas rei; ita decretum executivum est executio rei; sed actualitas rei essentialiter supponens aliam actualitatem est essentialiter superflua: ergo executio rei essentialiter supponens aliam executionem est essentialiter superflua. Respondet primo Pater Ramirez: hoc ad summum probare, repugnare prædefinitionem executivam

vam

vam ex capite superfluitatis ; secus titulo *connexæ*, & *inimpedibilis*. Sed contra : quia argumentum probat, talem prædefinitionem connexam (ex eo, quod superflua fit, si non pugnet cum alio decreto executivo) pugnare essentialiter cum regulatione, aut dependentia à scientia media; atqui hoc evidenter est repugnare etiam titulo *connexæ*, & *inimpedibilis* : ergo argumentum probat, repugnare hoc titulo.

Respondet secundo : quod licet prædefinitio executiva non sit necessaria ad existentiam consensus, non ideo est superflua : sicut licet ignis *A* non sit necessarius ad existentiam ignis *B*, non tamen est superfluus, cum possit illum, aut divisim, aut simul cum alio producere. Sed contra : quia idem poterit dici de actione essentialiter supponente aliam actionem ejusdem termini productivam : ergo non erit essentialiter superflua, contra omnes. Contra iterum : ideo ignis *A* non est superfluus ad existentiam ignis *B*, quia quando illum divisim, & totaliter producit, ita producit ut non producat ab alio, licet produci possit, quod non est ad rem ; & quando simul cum alio producit, ita producit ab utroque, ut à duplici causa partiali, ex qua resultat una totalis, ut non producat ab alia ; sed si detur executio consensus essentialiter supponens aliam executionem, jam consensus est aliundè totaliter executus : ergo licet ignis *A*, non sit superfluus ad existentiam ignis *B* ; tamen ea executio est superflua.

Ref.

Respondet tertio : eam prædefinitionem non pugnare cum decreto applicativo omnipotentia : tum quia est applicatio redundans, & non prærequisita ; tum quia est executio consensus liberi, quæ libertatem consensus, quam intendit servare, non destruit. Sed contra primam partem sic arguo : quod prædefinitio executiva sit redundans, & non prærequisita, non tollit, quod sit executio consensus essentialiter supponens, vel requirens aliam ejusdem consensus executionem, eo quod essentialiter supponat, aut alio modo requirat scientiam mediam ut est evidens : ergo prima solutionis pars non evacuat vim argumenti. Circa secundam verò partem solutionis nequeo non mirari eam proposuisse Patrem Ramirez, cum sit ipsum argumentum, quo Thomistæ intendunt probare suum decretum prædeterminans.

Sic enim arguunt, uti jam proposui in tractatu de scientia media, diss. 2. quarta classi argumentorum, argumento 6. decretum Dei est efficax, & infallibiliter inferens, id quod intendit, ac per consequens non destruens illud ; sed decretum prædeterminans intendit actum, ut liberum : ergo infert actum, ut liberum, & proindè libertatem illius, quam intendit servare, non destruit. Nec aliud respondebit Ramirez, quam decretum prædeterminans fictitiè tantum intendere actum, ut liberum, cum ejus libertatem, utpotè connexam, & inimpedibile evertat, ideoque talem intentionem, solum per fictionem Thomisticam dari. Idem

ego

ego dico, de ejus prædefinitione executiva, & ruit solutio. Neque jam miror Patrem Ramirez simile argumentum proponere, cum ejus opinio adeo faveat in re, licet non in voce prædefinitionibus Thomisticis; ex quo titulo, licet alius non esset, nunquam ego eam defenderem: hoc autem ut pateat.

Uterius sic contra eam argumentor: talis prædefinitio executiva constitueret potestatem determinativam actus, & non solum potestatem pure influxivam; seu elicitivam; sed omne connexum cum actu, & constituens potestatem determinativam tollit libertatem, ut est principium notum nostræ Scholæ: ergo talis prædefinitio tollit libertatem, & cum aliunde intendat actum liberum, est implicatoria. Probatur major: decretum Thomisticum, & comitans Schoticum, constituunt potestatem proximam determinativam actus, ut contra Thomistas, & Scotistas nostra Schola contendit: ergo pariter prædefinitio executiva. Probatur consequentia: ideo primum, quia ea decreta vi sua, & efficacia executiva faciunt, ut voluntas determinatè influat in consensum, præ dissensu; sed idem facit prædefinitio executiva: ergo etiam constituit potestatem proximam determinativam actus.

Respondebis primo: disparitatem esse, quia ea decreta sunt inimpedibilia; secus verò prædefinitio. Verum hæc solutio præoccupata est in prima conclusionis probatione, quæ hic iterum recrudescit. Respondebis secundo cum Patre

Patre Ramirez, supra, num. 138. quod talis prædefinitio, cum non sit prærequisita, non constituit actum primum prærequisitum, qui solum debet esse indifferens. Sed contra: & pone Petrum habere omnia constitutiva libertatis, seu actus primi prærequisiti, & antequam se ad unum determinet, Deum ei injicere physicam prædeterminationem ad actum præ omissionem, licet non prærequisitam: manebitne Petrus liber ad omissionem actus? Minimè quidem dices, & idem ego dicam de tua prædefinitione.

Ratio autem à priori est: quia quod physica prædeterminatio non sit prærequisita ad actum, non tollit, quod actum primum prærequisitum & de se indifferentem determinet, & necessitet ad unum, sed idem faceret prædefinitio executiva, licet non prærequisita: ergo licet non sit prærequisita tollit libertatem. Atque ex hac probatione responderetur ad paritatem habitus, quam adeo extollunt adversarij, & quæ vel inde insufficientis est, quia non est universalis, cum plures graves Theologi cum Patre Oviedo, negent, habitum influere in actum pro instanti urgentiæ præcepti: & licet influat, ut ego defendo, & sit connexus, aut identificatus cum gratia, tamen quia non est determinativus, neque constituit potestatem proximam determinativam (nam ea solis principijs indifferentibus, & auxilio extrinseco constituitur) & est per signum libertatis impedibilis, illam non lædit, sicut lædit prædefinitio executiva.

Tertia conclusio cum Doctoribus citatis pro prima: Deus de facto prædefinitione purè intentiva, prædefinit omnia opera salutaria, tam prædestinatorum, quam reproborum; non tamen est necessarium, quod ea prædefiniat. Probatur prima pars ab authoritate: nam Apostolus ad Ephesios 2. ait: *Ipsius enim sumus factura creati in Christo Iesu, in operibus bonis, qua preparavit Deus, ut in illis ambulemus*, hoc est, *qua prædestinavit Deus*, ut explicant Augustinus, de prædestinatione Sanctorum capite 10. Prosper, Beda, & alij Patres, in quibus Divus Fulgentius libro 1. ad Monim. cap. 24. ait: *Deus itaque omnia opera horum, sive bona, sive mala, præscribit, quia cum latere nil potuit, sed sola bona prædestinavit*: ergo juxta Scripturam, & Patres, Deus opera salutaria, tam prædestinatorum, quam reproborum prædefiniit.

Probatur ratione: Scriptura, & Patres eximie commendant amorem, & benevolentiam Dei erga prædestinatos; sed talis amor, & benevolentia tunc eximie commendatur, si Deus eorum opera salutaria, æquè ac salutem ipsam prædefiniat: ergo de facto prædefinit. Major est certa, & minor constat, tum ex eo, quod si non prædefiniat, cum possit, aliquid de præstantia illius bonevolentia subtrahitur, ut patet. Tum ex eo, quod major, ex terminis, benevolentia, & amor est præintendere homini efficaciter salutem, & opus salutare, & ut eum finem obtineat, gratiam ei dare congruam, quam ex solo desiderio simplici, talis

finis,

finis, talem ei gratiam conferre. Probari etiam potest hæc pars, ratione sumpta à promissionibus divinis, qua primam conclusionem probavimus.

Probatur jam secunda pars conclusionis. (quæ est contra Patres Quiroz, & Sparla, & alios, quos citat, & sequitur Aranda, disp. 34. sect. 4.) ratione Eximij: si aliqua necessitas daretur in Deo, ut prædefiniret opera salutaria, ex suppositione, quod per scientiam mediam prævideantur exitura, esset ratione perfectionis divinæ providentiæ in concurrento cum creaturis; sed perfectio divinæ providentiæ in concurrento cum creaturis non petit, quod Deus opera salutaria efficaciter prædefiniat: ergo nulla datur necessitas, ut ea prædefiniat, adhuc, quod per scientiam mediam prævideantur, in quo sensu quæstio procedit.

Major est certa, probatur ergo minor: perfectio divinæ providentiæ non petit id, sine quo stat perfectissima, & Deo congrua providentia; sed stat perfectissima, & Deo congrua providentia absque eo, quod Deus opera salutaria efficaciter prædefiniat: ergo perfectio divinæ providentiæ, &c. Probatur minor: providentia, quam Deus habet circa peccata est perfectissima, & Deo congrua; sed efficaciter non prædefinit, neque potest prædefinire peccata: ergo stat, &c. Hujus autem paritatis efficacia ex eo constat, quia providentia Dei circa opera salutaria solum exigit supra providentiam circa peccata causalitatem per se, vi cuius Deus sit

K 2

Au-

Author actus boni, & non mali; sed ad talem causalitatem per se, sufficit intentio seria, quamvis inefficax ad ponenda media ordinata ad existentiam actus boni: ergo tenet paritas. Vide alias probationes, apud Patrem Ramirez supra capite 4.

Argumenta contra primam conclusionem.

Argumentum primum ex nostris Recentioribus: admissa nostra prædefinitione, omne auxilium possibile, & inefficax est efficax in statu conditionato; sed hæc est chymæra: ergo ex nostra prædefinitione sequitur chymæra, ac proinde repugnat. Probatur major: prædefinitio purè intentiva essentialiter connectitur cum efficacia illius auxiliij, quod unice eligitur pro obtinendo consensu; sed eo ipso omne aliud auxilium possibile est efficax in statu conditionato: ergo admissa prædefinitione, &c. Major est certa, primo: quia prædefinitio connectitur cum consensu futuro, sub auxilio electo, & efficacia juxta nos stat in auxilio, & consensu futuro sub ipso. Secundo: quia prædefinitio supponit scientiam mediam de efficacia auxiliij, cum ea efficacia connexam, ac per consequens connectitur cum efficacia auxiliij.

Probatur igitur minor: si prædefinitio essentialiter connectitur cum efficacia auxiliij, quod unice eligitur pro obtinendo consensu, essentialiter opponitur conjuncto ex existentia cujuslibet alterius auxiliij, & negatione consensus; sed

sed eo ipso quodlibet auxilium possibile est efficax in statu conditionato: ergo ita est. Probatur minor: quia de quovis auxilio possibili, verum est conjungendum cum consensu, casu quo loco auxiliij electi conferatur, alias prædefinitio existeret sine effectu, quod est formalissimè frustrari; & ulterius: nam eo, quod prædefinitio essentialiter opponatur, conjuncto ex existentia cujuslibet alterius auxiliij, & negatione consensus (nam posito eo conjuncto deficeret consensus, cum quo prædefinitio essentialiter connectitur) opponitur essentialiter cum hac veritate: *si detur aliud auxilium non conjungetur cum consensu*: ergo connectitur cum ejus contradictoria, scilicet, hac: *vel non dabitur aliud auxilium, vel si detur conjungetur cum consensu*; sed hæc veritas connectitur cum eo, quod omne aliud auxilium possibile sit efficax in statu conditionato: ergo ita est.

Premitto primo ad solutionem pulchri sophismatis: quod efficacia auxiliij consistit, non in chymærica, sed in vera existentia consensus futura sub hypothese talis auxiliij. Secundo: quod omnia auxilia possible, quæ de facto sunt inefficacia in statu conditionato, adhuc manerent inefficacia, existente illa prædefinitione; attamen quia talis prædefinitionis existentia essentialiter opponitur cum existentia omnis auxiliij inefficacis; sequitur, quod hypothesis de existentia cujuslibet eorum, quæ de facto sunt inefficacia, in sensu composito talis prædefinitionis chymærica est; inferunturque ex illa proinde duo contradictoria. K 3 Et

Et contradictoria sunt : *conjungendum tale auxilium cum consensu , si daretur , existente prædefinitione* : nam prædefinitio essentialiter infert eam conjunctionem ; & simul *non conjungendum* : quia aliàs pro nutu libero voluntatis ea conjunctio uti supponitur , non est futura , cum supponatur auxilium inefficax ; & neque voluntas mutaret suam liberam determinationem , de non consentiendo ; neque prædefinitio illam ad consentiendum cogeret , cum sit extra potentiam proximam , & libertatem servet. Ex quibus deducitur : non omne auxilium inefficax futurum esse efficax in statu conditionato , quia nullum conjungeretur cum existentia vera consensus , sed cum chymarica.

Hinc in forma , nego majorem , ad cujus probationem , concedo majorem cum utraque probatione ipsius , & nego minorem , ad cujus probationem , nego etiam minorem , distinguoque primam partem probationis illius : de quovis alio possibili verum est conjungendum præcisè cum consensu , nego ; conjungendum simul , & non conjungendum , concedo : inde solum infertur ; omne auxilium fore , & non fore efficax , quod est chymaricum. Ad secundam probationis partem , distinguo consequens : connectitur cum hac : *conjungetur cum consensu* , præcisè , nego ; *conjungetur , & non conjungetur* , concedo , & minorem : quod omne auxilium sit efficax , præcisè , nego ; sit , & non sit , concedo : exinde hypothesis , quod loco auxilij electi per prædefinitionem ponatur quodvis aliud

aliud est chymarica , cum solum possit poni prævisum efficax.

Argumentum secundum : prædefinitio efficax consensus pugnat , cum eo , quod detur aliud decretum applicans omnipotentiam indifferenter ad consentum : ergo pugnat cum aliquo constitutivo libertatis , nam tale est decretum indifferens omnipotentia applicativum , ac per consequens libertatem evertit , sicut nos dicimus de executiva. Probatur antecedens :posito decreto efficaci absoluto , & determinato de existentia consensus , inutiliter datur aliud decernens existentiam consensus , cum , *conditione* , seu *restrictione* ; hoc enim esset retractare primum decretum ; sed Deus per prædefinitionem decernit absolutè , & determinatè existentiam consensus : ergo inutiliter datur circa consentum aliud indifferens , utpotè , quod formaliter , vel æquivalenter , sic tendit : *volo concurrere ad consensum , si voluntas velit* , seu , *nisi dissentire malit* ; sed eo ipso prædefinitio pugnat cum tali decreto : ergo.

Ulterius : quia quando Deus per prædefinitionem vult , ut omnipotentia determinatè influat cum homine in consensum , eo ipso efficaciter vult , ut non influat in dissensum : ergo posita prædefinitione , nequit omnipotentiam præparare , ut influat in dissensum : hoc enim esset præparare omnipotentiam ad frustrationem prædefinitionis. Præmitto primo : quod ideò Deus prædefinit consensum ut liberum , quia prævidit per scientiam mediam , quod si volun-

tati præparet auxilia indifferentia, & suam omnipotentiam per decretum indifferens, voluntas eliciet liberè consensum: unde tale decretum indifferens applicativum est medium necessarium ad finem prædefinitionis, scilicet, ad consensum liberum obtinendum, ac proinde tale decretum non inutiliter ponitur, nec per illud Deus retractat decretum prædefinitivum, cum non velit aliquid oppositum, sed tantum procedat modo minus determinato, & absoluto, scilicet, *indifferenter*.

Præmitto secundo: quod Deus volens per prædefinitionem, ut omnipotentia non influat in dissensum, non vult ut omnipotentia cohibeat influxum ex vi prædefinitionis, sed ex nutu voluntatis: unde eo ipso vult, ut omnipotentia sit indifferenter applicata ad concurrendum ad consensum, vel dissensum ex determinatione voluntatis. Nec ideo se nobis præparat ad frustrationem prædefinitionis; sed solum sequitur, quod pro signo illius indifferentis præparationis (quod quidem signum ex natura sua à præcedentia prædefinitionis præscindit) vult esse homini paratus, ut si velit dissentire, nunquam extiterit prædefinitio, quia homo dissentiens eam impedit.

Ex his ad argumentum, nego antecedens, ad cuius probationem, distinguo majorem: inutiliter datur aliud, si illud aliud sit prævisum ut medium aptum, & necessarium ad finem primi decreti, & ut tale eligatur, nego; si non ita sit, transeat, & nego consequentiam, atque
etiam,

etiam, quod hoc modo retractetur primum decretum intentivum; aliter autem res se habet, si sit executivum, juxta probationem nostræ secundæ conclusionis. Illa autem tendentia, quam in consequentia objicit arguens, non admittitur, juxta dissertationem secundam, sect. 4. Ad additum, distinguo antecedens: efficaciter vult, ut non influat in dissensum, volendo ut omnipotentia cohibeat influxum, ex vi prædefinitionis, nego; ex nutu voluntatis, concedo; & nego consequentiam cum probatione propter proximè dicta in secundo præmissis.

Argumentum tertium ex Patre Junio: nostra prædefinitio est executiva; sed executiva per nos tollit libertatem: ergo nostra tollit. Probatur major: prædefinitio applicans omnipotentiam ad consensum est executiva consensus; sed nostra prædefinitio applicat omnipotentiam ad consensum: ergo est executiva. Probatur minor: prædefinitio, eo ipso, quod efficaciter velit meum consensum, vult efficaciter, ut omnipotentia mecum, eum eliciat, nam actio mea productiva consensus est ipsa actio omnipotentis; sed velle efficaciter, ut omnipotentia mecum eliciat consensum, est eam applicare ad concurrendum mecum ad consentium: ergo prædefinitio applicat omnipotentiam.

Probatur minor: quando voluntas efficaciter imperat potentis executrici sibi subditæ actionem, per tale imperium eam applicat, & determinat ad executionem, ut patet, quando nostra voluntas potentis ambulativæ imperat deam-

deambulationem; atqui omnipotentia est subdita divinæ voluntatis imperio: ergo quando per prædefinitionem ei determinatè imperat, ut mecum eliciat consensum, eam applicat, ac per consequens, *velle efficaciter*, &c. Nota pro solutione: quod divina voluntas per prædefinitionem non imperat omnipotentia, ut ex vi ipsius prædefinitionis immediatè actionem eliciat, sed potius efficaciter vult ut prædefinitio non eliciat ex se, sed ex vi alterius decreti, quod infert, & solum ex determinatione aliena: undè prædefinitio, nec determinat, nec applicat immediatè formaliter omnipotentiam ad influendum in consensum.

Ratio est, quia quando voluntas aliquid intendens non vult uti formaliter, ex vi talis intentionis dominio potentia sibi subdita, sed potius vult, ut ea, interventu alterius decreti, & solum ex determinatione aliena operetur, tunc per eam intentionem non illi imperat, nec potest per hunc modum volendi applicare suam potentiam ad opus. Atque ita se habet Deus per prædefinitionem intentivam per quam non vult, ut omnipotentia agat vi ipsius, sed ut applicata per decretum indifferens, & ex libera determinatione creaturæ. Hinc in forma, nego majorem, & minorem probationis, atque etiam minorem alterius probationis, ad cuius probationem, distinguo majorem: illam applicat, si imperet ei actionem ponendam interventu alterius decreti ex determinatione aliena, nego; absque interventu alterius decreti, ex deter-

determinatione propria, concedo; & in ipsa solutione stat disparitas, ad paritatem nostræ voluntatis, & nego consequentiam.

Argumentum quartum: potestas libera hominis non potest impedire prædefinitionem: ergo hæc tollit libertatem. Probatur antecedens primo: potestas libera hominis, quæ ei datur in statu absoluto, supponit prædefinitionem, ut causam sui: ergo non potest eam impedire, quia nullus effectus potest impedire suam causam, & quia si homo per auxilia causata à prædefinitione impediret prædefinitionem, eo ipso utendo auxilijs, ipsa auxilia impediret, nam impedita causa auxiliorum, auxilia impediuntur. Secundo: perfectio Dei petit, ut homo nequeat ei resistere faciendo irritam ejus voluntatem efficacem: ergo similiter petit, ut homo nequeat impedire Deum, quominus velit efficaciter ei dare consensum salutarem, ac per consequens nequit impedire prædefinitionem consensu.

Probatur consequentia, ex Augustino de correptione, & gratia, capite 14. aiente: *Deo volenti salvum facere nullum hominis resistit arbitrium: sic enim velle, & nolle in volentis, aut nolentis est potestate, ut divinam voluntatem non impediatur, nec superet potestatem*; ergo similiter, &c. Tertio demum: quia hoc, quod est, hominem posse impedire prædefinitionem, nequit explicari sine circulo vitioso: nam si rogetur, cur homo posita prædefinitione possit dissentire? Respondebis, quia potest tollere impedimentum prædefinitio-